

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. évi július hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Szombathelyi Törvényszék 2017. január hó 12. napján kelt 13.B.11/2016/18. számú ítéletét helybenhagyja.

A **vádlott** által az első fokú bíróság ítéletétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 12.700.- /Tizenkettőezer-hétszáz/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Szombathelyi Törvényszék 2017. január 12. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján hozott fenti számú ítéletével a 2015. december 13. napjától őrizetben, majd december 15. napjától előzetes letartóztatásban lévő vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés j) pont).

Ezért 12 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította. Elrendelte, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a törvényszék gazdasági hivatalánál Bnyt.112/2016.számon bevételezett bűnjelekről akként, hogy az elkövetés eszközeként használt fanyelű kést elkobozta, a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és elrendelte a nyomhordozók megsemmisítését, az 14., 16., 24., 25. tételesszám alattiak kiadását **G.V.** részére.

Kötelezte vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 635.435.- forint bűnügyi költség megfizetésére a Magyar Állam javára, 23.480.-forint bűnügyi költség tekintetében megállapította, hogy az állam terhén marad.

Az ítélet kihirdetésekor, ellene a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést megalapozatlanság miatt, eltérő minősítés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

Az ügyész tudomásul vette az elsőfokú ítéletet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.112/2017/1-I. számú átiratában a jogorvoslati kérelmeket alaptalannak tartotta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az átiratban kifejtésre került, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az ügyben részletes bizonyítást vett fel és a bizonyítékok helytálló mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg. Részletesen megindokolta miért fogadta el a vádlottnak a nyomozás során tett beismerő vallomását a tárgyaláson előterjesztett védekezésével szemben. A vádlott bűnösségére levont következtetése és a cselekmény minősítése törvényes. A sértett igen súlyos fokú alkoholos állapota az igazságügyi szakértő által elmondott fizikai tünetek alapján, de az általános élettapasztalat szerint is, felismerhető, érzékelhető volt a vádlott és bárki számára. Ilyen állapotban a sértett védekezésének lehetősége a váratlan támadással szemben kizárt volt. A vádhatóság álláspontja szerint, a középérték alatt kiszabott büntetés további enyhítése a büntetési célokat nem szolgálná, eltúlzott méltányosságot és enyhe büntetést jelentene.

A vádlott több beadványban indokolta a fellebbezését (3., 4., 5., 10. szám alatt). Ezekben kitért az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára ami álláspontja szerint arra vezethető vissza, hogy a nyomozás során tett beismerő vallomását az ittassága befolyásolta, nem kapott cigarettát, vitatta tanú 4, **R.L.**, tanú 3 tanúk vallomásának hitelességét, a sértett védekezésre képtelen állapotát, az elmeorvos-szakértői vélemény objektivitását, az orvossalakértői vélemény megállapításait és új szakértők, valamint másik védő kirendelését kérte. Véleményének alátámasztására a bírósági jegyzőkönyvben foglalt vallomásokra, szakirodalomra hivatkozott.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a vádlott számára kirendelt új védő perbeszédében védencének a tényállást támadó álláspontjához csatlakozott és a védekezése elfogadásával, miszerint őt hátulról meglökték és így szúrta meg véletlenül a sértettet, továbbá a sértett nem volt fekvő helyzetben és védekezésre képtelen állapotban, eltérő tényállás megállapítás mellett, elsődlegesen gondatlan cselekmény megállapításáért, másodlagosan alapeseti emberölés büntetében való bűnösség megállapítása érdekében tartotta fenn a fellebbezést, amennyiben a vádlott bűnössége megállapításra kerül. Kitért arra is, hogy a középérték alatti büntetés enyhítését a védenca javára értékelt enyhítő körülmények alapján látja indokoltnak.

A másodfokú nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat azonos tartalommal fenntartotta.

Rámutatott, hogy a vádlott védője jelenlétében a nyomozás során beismerő vallomást tett, az igazságügyi orvossalakétó egyértelműen kizárta a vádlott tárgyaláson előterjesztett védekezése szerinti keletkezési módot. Az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot értékelte és megindokolta, melyiket miért fogadta el. A sértett alkoholos befolyásoltsága folytán védekezésre képtelen állapotban volt, amit az orvossalakértők kategórikusan véleményeztek.

A vádlottra kiszabott középérték alatti szabadságvesztés azt tükrözi, hogy az enyhítő körülmények a büntetésben értékelést nyertek, további enyhítésével ezért nem értett egyet.

Vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és a fellebbezést kiterjesztette a fellebbezésének indokolásában írtak szerint, új bizonyítási eljárás lefolytatása és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében.

Az ítéletábra a bejelentett védelmi fellebbezés alapján a Szombathelyi Törvényszék ítéletet az azt megelőző eljárással együtt, a Be. 348. § (1) bekezdésének megfelelően teljes körűen, a Be. 362. § alapján nyilvános ülésén bírálta felül.

Ennek eredményeként a jogorvoslati kérelmeket nem találta alaposnak.
A fellebbezési főügyész indítványa alapos.

Az eljárási szabályok mikénti érvényesülését vizsgálva, ennek kapcsán olyan mulasztást, ami az érdemi felülbírálatot akadályozná, illetve amelyet a másodfokú eljárásban kellett volna orvosolni, az ítélet táblája felülbírálata során nem tárt fel.

Megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, a nyomozóhatóság megelőző felderítő munkája szintén megfelel a törvényességi követelményeknek, ezáltal a bizonyíték egyikét sem kellett az értékelés köréből kirekeszteni, Ebből következően a másodfokú felülbírálat valamennyi első fokon értékelt bizonyítékra kiterjedhetett.

A kiemelt ügyben a törvényszék két tárgyalási napot tűzött, az első tárgyalást a tárgyalási időköz rövidségére figyelemmel, a védő indítványára elnapolta. Az érdemi tárgyaláson a törvényszék a bizonyítási eszközöket teljes körűen a tárgyalás részévé tette. Ennek során kihallgatta a vádlottat, aki vallomását írásban is előterjesztette. Nyilatkoztatta Dr. Kiss Tibor igazságügyi orvos és Dr. Bodorkós Imre patológus szakértőket, eléjük tárta az elkövetéshez használt kés fotóját, amelyre nézve kiegészítették alapszakvéleményüket. Az orvosszakértők a szakvéleményüket fenntartották, azt szóban Dr. Kiss Tibor szakértő egyértelműsítette, amelyhez szakértő társa is csatlakozott. A szakértő kitért a védekezésre, dulakodásra utaló külsérelmi nyomok hiányára, arra, hogy a nyak szúrt sérülése miatt felel meg a lefoglalt késnek. Kérdésekre és a vádlott beadványára válaszolva nyilatkozta, hogy orvosszakértőileg miért véleményezték a sértett védekezésre képtelen állapotát, hogy fekvő helyzetben szenvedte el a nyaksérülését, amelyet a bizonyossággal határos valószínűséggel véleményezett. A vádlott által a tárgyaláson elmondott véletlenszerű lökéstől a sérülés keletkezésének lehetőségét orvosszakértőileg kizárta. Kitért az igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltság jellemző fizikai tüneteire, hogy ilyen mértékű alkohol elfogyasztása következtében halálos eredmény is bekövetkezhet még az alkoholt rendszeresen fogyasztó személynél is. Nyilatkozott, hogy a sértett vérében mért alkohol koncentráció nála milyen állapotot eredményezett. Meghallgatta az elsőfokú bíróság a vádlott elmeorvos-szakértői vizsgálatát készítő orvosszakértőt is, tanú 6, tanú 4 tanúkat, korábbi vallomásukat ismertette. Felolvasta ügyész indítványára néhai tanú 3, tanú 8, tanú 5, dr. tanú 2, tanú 1 tanúknak a nyomozás során tett vallomásait. Ismertetéssel tette tárgyalás részévé a helyszíni és halottszemle jegyzőkönyvét, a kés feltalálásáról készült rendőri jelentést és helyszíni szemle jegyzőkönyvét, a szövettani vizsgálat eredményét, toxikológiai, pszichológus, orvos és vegyész szakértői véleményeket, az egyéb okirati bizonyítékokat.

A 18. számú tárgyalási jegyzőkönyvből és a bírósági iratokból megállapítható, hogy a vádlott és védője tárgyalási felkészülése a kért iratmásolatok átadásával biztosított volt, a lefolytatott bizonyítás során az érdekeltek valamennyi bizonyítékkal szembesülhettek, azokra érdemben reagálhattak, eljárási jogaik nem sérültek.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A bizonyítási eszközökből származó bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve megvizsgálta, az ítéletben rögzítette az értékelt bizonyítékokat, az értékelésükről számot adott és megindokolta a védelmi oldalról előterjesztett bizonyítási indítvány elutasításának okát. A bizonyítékok értékelése nem mutat egyoldalú mérlegelést, logikátlanságot, téves következtetést, iratellenességet. Az elsőfokú bíróság meggyőző érvekkel adott számot arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadta el a tényállás alapjául, lényegi megállapításai megalapozottak, a ténybeli és jogi indokolási kötelezettségét teljesítette.

A vádlott fellebbezésében arra hivatkozott, hogy beismerő gyanúsítottai vallomását ital és kényszer hatása alatt tette, ezért terhelő bizonyítékként nem vehető figyelembe. A vérvételi jegyzőkönyv adataiból és a szakértői véleményből megállapíthatóan, a vádlott a bűncselekmény elkövetésekor

kétségtelenül közepes fokban volt ittas és elfogása utáni ingerlékenységét dokumentálták (nyomozati iratok 215. oldal), de ebből önmagában nem következik, hogy a gyanúsított kihallgatására az eljárási jogainak korlátozásával került sor. Az elkövetéstől eltelt idő múlásával szervezetéből kiürült az alkohol, a gyanúsított vallomásáról felvett első jegyzőkönyvből kitűnik, hogy a gyanúsítást és a hozzá intézett kérdéseket megértette, adekvát válaszokat adott, védője sem sérelmezte, hogy nincs kihallgatható állapotban. A nyomozási bíró előtt és további kihallgatásain pedig fel sem merülhet, hogy alkoholos állapotban lett volna.

A vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetését 2015. december 15-én 9 óra 45 perckor tartott első gyanúsított kihallgatásán a védő jelenlétében részletesen elismerte, a jegyzőkönyvben az került rögzítésre amit elmondott. Ugyanezen a napon délután a kényszerintézkedés tárgyában tartott ülésen a nyomozási bíró előtt is beismerte a sértett megölését. A folytatólagos kihallgatásán a korábbi nyilatkozatait bűnösségére kiterjedően fenntartotta és megerősítette a legelső gyanúsított vallomásában foglaltakat. A nyomozó hatósággal együttműködő magatartást tanúsított, megmutatta melyik útszakaszon dobta el a kést, az elkövetés eszközét folytatólagos kihallgatásán azonosította. Minderre figyelemmel, a nyomozás során tett vallomásai kirekesztésének indoka nem volt.

A vádlott a bíróság előtt magát a szúrás tényét nem vitatta, de ezzel kapcsolatban új védekezést terjesztett elő, amely annak elfogadtatására irányult, hogy a sértett megjegyzése váltotta ki a felindultságát, meg akarta őt ijesztetni és az ülő helyzetben lévő Nagy Imre nyakához közelítette az asztalról felkapott kést, hátulról tanú 3 meglökte, ezáltal véletlenül okozta a sérülését. Vitatta a sértett védekezésre képtelen állapotát is. Az elsőfokú bíróság a szúrás mozzanatait és körülményeit tekintve, a vádlott tagadásban megnyilvánuló, a bírósági eljárásban előterjesztett védekezését az egyéb bizonyítékokkal történt összevetés eredményeként nem fogadta el a tényállás alapjául. Erre nézve ítéleti megállapítása a beismerő vallomásán kívül a szakértői bizonyítás objektív anyagán, **R.L.** és tanú 3 tanúk, a mentőszolgálati dolgozók vallomásain, a helyszíni szemlén rögzített adatokon alapul. A törvényszék a személyi bizonyítékok körét részletesen elemezte. A helyszínen jelenlévő tanúk egybehangzóan elmondták, hogy a sértett az ágyon fekvé televíziót nézett, két tanú látta a lefelé irányuló vádlotti szúrást, tanú 6 ezalatt nem tartózkodott a szobában, tanú 4-től értesült róla, hogy a vádlott szúrta meg a sértettet. A közvetett tanú tanú 8 a lakásban tartózkodóktól hallotta, hogy **T.** nevű személy volt az elkövető, nyilatkozott a helyszínen látottakra, kitől mit hallott a történetekről. A három helyszínen tartózkodó tanú egymás vallomását megerősítve mondta el tanúvallomásában azt is, hogy a lakásban ki, hol foglalt helyet. Abban az esetben, ha a vádlott módosított vallomása elfogadható lenne, ezen adatok mellett sem követhető le az a vádlotti előadás, hogy tanú 3 véletlenül meglökhette. Mindezeket a személyi bizonyítékokat összevetve a vádlott beismerő vallomásával, a tárgyi, okirati bizonyítékokkal - a rendőri jelentések, a segélyhívón rögzített beszélgetés tartalma - és az orvosszakértői véleménnyel, okszerűen csak az a következtetés vonható le, hogy azok a vádlott első gyanúsított kihallgatásán elmondottakat támasztják alá, ugyanakkor egyik elemében sem erősítik meg a tárgyalási szakban előterjesztett védekezését, amelyet az objektív orvosszakértői vélemény tényszerűen megcáfol. Ugyanis, ha lökés hatására hatolt volna be a kés a sértett nyakába, a bemeneti nyílást és a 16 centiméter hosszú szúrcsatornát tekintve, a szakértők egyértelműen véleményezték, hogy más jellegű sérülések keletkeztek volna, mint amit a holttest boncolásakor rögzítettek. Vagyis nem úgy hatol át az eszköz a nyaki gerincoszlop és a gége, légcső, nyelőcső között, hogy a két fő nyaki gyűjtőéren kívül csak a nyakizmok kerüljenek átvágásra, ilyen sérülés nem keletkezhett volna.

A vádlott védekezésének az a része sem fogadható el, hogy a sértettet nem fekvő helyzetben érte a támadás, mert a szemtanúk, az orvosszakértői vélemény megcáfolják. Az orvosszakértő a tárgyaláson a bonclet és a helyszín megtekintése alapján egyértelműsítette, hogy a létrejött szúrcsatornát tekintve, a bizonyossággal határos valószínűséggel a sértett ágyon fekvő helyzetben volt, amikor a halálát okozó sérülést elszenvedte és a helyszínen rögzített vérnyomok is erre utalnak. Mindez alátámasztja a szemtanúk előadását, hogy a vádlott szúrta meg a sértett nyakát. Utóbbiak

nyilatkozatai között lényeges ellentmondás nincs, vallomásuk hitelessége nem kérdőjelezhető meg pusztán azon az alapon, hogy a vádbeli alkalommal alkoholt fogyasztottak, hisz ettől függetlenül is életszerű, hogy nem emlékezhetek minden részletkörülményre az átélt eseményekből.

Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésével szemben helytállóan állapította meg a vérvételi adatok, orvosszakértői vélemény alapján a sértett védekezésre képtelen állapotát. Az igazságügyi orvosszakértők a szövettani, vér- és vizeletvételi eredmény, a toxikológus, vegyész szakértői vélemény adatain nyugvó írásbeli véleményükben és a tárgyaláson szóban nyilatkoztak arra, hogy milyen alkoholkoncentráció volt a sértett vérében. Az alkoholvizsgálati érték a sértettnél igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltságot jelentett, ennek a dózisonak a fizikai tünetei jellemzően az elnehezült, tompult magatartás, a válaszreakció megnyúlása és a reflexek hiányossága. Ilyen magas alkohol koncentráció a légzőközpont bénulása következtében az alkoholfogyasztáshoz hozzászokott személynél is halálhoz vezethet.

A sértett a szakértők megállapítása szerint, nem szenvedett el olyan sérülést, ami a védekező, reflexszerű mozgásra utalna. A védekezésre jellemző sérülések hiányából, a sértett bizonyítottan fekvő testhelyzetéből a szűrés elszenvedésekor, csak az a következtetés vonható le, hogy az alkoholkoncentráció magas értékéből adódóan fellépő heveny alkoholmérgezése miatt, a vádbeli esetben védekezésre képtelen állapotban érte a vádlott támadása.

A vádlott elmebeli státuszát a személyes vizsgálata alapján állapították meg a szakértők, írásban és szóban is részletesen megindokolták, miért nem állapították meg nála a beszámítási képességére nézve korlátozó vagy kizáró tényezőt.

A vádlotti védekezésének az a része, mely szerint a bűnjelként lefoglalt kést az orvosszakértő nem vizsgálta, és az elmeorvos, valamint az orvosszakértői megállapítások nem felelnek meg a szakmai követelményeknek, nem elfogadható álláspont. Az ítélet tábla szemben a vádlott és védője álláspontjával, egyetértett az igazságügyi orvosszakértői vélemények, az igazságügyi elme-orvosszakértői vélemény első fokon történt értékelésével, azok aggálymentesen bizonyítékként felhasználhatók voltak, mert a szakvéleményekben foglaltak szakmai megalapozottságához kétség nem fér.

A nyomozás során a vádlott valamennyi kihallgatásakor elmondta, hogy az elkövetés eszközét eldobta. A helyszíni szemle során az általa megjelölt útvonalon kutatva, a kést megtalálták (nyomozati iratok 243-247. oldal), holott erről, hogy az hol található, rajta kívül más nem tudhatott. A vádlott fényképről beazonosította a használt eszközt. Az orvosszakértők az alapszakvéleményben megállapították, hogy kés lehetett az elkövetés eszköze és a tárgyaláson kiegészítve a véleményüket, azt is megerősítették, hogy a bemutatott fényképen látható kés lehetett (18. számú jegyzőkönyv 10. oldal) az. Minderre figyelemmel, egyetértett az ítélet tábla a törvényszék álláspontjával, hogy új szakértő bevonására annak vizsgálata érdekében, hogy a bűnjelként lefoglalt kés, illetve más tárgy lehetett-e az elkövetési eszköz, nem volt szükség.

A védelmi fellebbezések lényegében az elsőfokú bíróság által mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozták, azonban az ítélet tábla anélkül, hogy a felülmérlegelés tilalmát ne sértené meg, nem juthat más következtetésre ugyanezekből az adatokból, mint amit az elsőfokú bíróság ítéletében a bizonyítékok logikai összefüggését bemutatva, megállapított. A megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán, nincs törvényes lehetőség az elsőfokú ítéleti tényállás korrigálására, sem új eljárás elrendelése keretében bizonyítás felvételével, sem az iratok tartalma alapján, következésképpen az erre irányuló fellebbezés nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú ítéleti tényállás a fentiekben kifejtetteknek megfelelően, az értékelt bizonyítékokkal összhangban áll, nem szenved Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibában,

ezért az ítélet tábla a felülbírálat alapjaként elfogadta és a Be. 351. § (1) bekezdésben foglaltak szerint határozatát erre alapította.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősített emberölés büntettekénti jogi minősítése megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek.

A védelemi oldalról arra történő hivatkozás, hogy a vádlott nem szándékosan szúrta meg a sértettet, mert csupán a késsel való fenyegetőzésre irányult a szándéka és a sértett életét rajta kívül álló okból oltotta ki, minden tényalapot nélkülöz. Az elsőfokú bíróság helytálló indokolással értékelte a magatartását és kifejtette, hogy milyen tárgyi tényezőkből vont következtetést az ittas vádlott szándékára. A vádlott cselekményét vizsgálva, azt kell megállapítani, hogy egyenes szándékkal valósította meg az emberölés büntettét. A nyakra késsel irányítottan leadott, legalább közepes erejű szúrásának a következménye, a sértett halála ekkor a tudatában felmerült, hisz a legegyszerűbb hétköznapi ismeretek birtokában lévő személynek is tisztában kell lennie azzal, hogy egy ilyen bántalmazás végzetes eredménnyel járhat. Ezt a lehetséges következményt kívánta és ennek megfelelően cselekedett. Az élet elleni cselekmény minősítése körében az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy a sértett igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltsága miatt - amelynek a vádlott számára is észlelhetőnek kellett lennie - az ágyon fekvő sértett védekezésre képtelen személynek minősül. A vádlott gyors támadása pedig kizárta, hogy azt a sértett észlelje, a védekezésre emiatt sem volt lehetősége, annak nyomát az orvosszakértők nem találták.

Minderre figyelemmel, a védőnek az alapeseti emberölés megállapítására irányuló fellebbezési kérelme nem megalapozott.

A gondatlan emberölés vétségében pedig abban az esetben sem lenne megállapítható a vádlott bűnössége, ha elfogadható a véletlen meglökésre irányuló védekezése, hisz saját előadása szerint is, az élet kioltására alkalmas eszközt nagyon közel tartotta a sértett nyakához. Ezáltal a koordinált mozgásban alkoholos befolyásoltsága miatt akadályozott vádlottnak az életfontosságú szervek közelében elhelyezkedő késsel történő hadonászása, szintén a szándékos magatartás megállapítását vonhatná maga után.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta az emberölés büntette privilégizált esetének megállapíthatóságát. Az ítélet indokolásában kifejtett elemzését osztotta az ítélet tábla. A méltányolható ok megállapításának hiánya kizárja ezt a minősítést, a vádlott túlméretezett indulatának kialakulásában az elfogyasztott alkohol játszott döntő szerepet.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál figyelembe vehető bűnösségi körülményeket teljes körűen feltárta és elemezte, ezekhez képest a büntetési tételkereten belül a középérték alatt kiszabott büntetés enyhítését megalapozó újabb okot nem tárt fel.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlya jelentős, annak társadalomra veszélyességét a törvényi büntetési tételkeretben meghatározott tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetettsége kifejezi.

Az ítélet tábla álláspontja szerint, a büntetési cél elérése érdekében, a törvényi középérték alatt kiszabott szabadságvesztés tehát inkább méltányos, mint eltúlzott joghátrány, ezért nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek, a bűnügyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítéssel a vádlott kötelezése helytálló.

A fenti indokokra figyelemmel, az ítélet a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét, amelynek valamennyi rendelkezése törvényes, helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt továbbfolyóan beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján.

A Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Győr, 2017. július 4.

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária sk.
előadó bíró

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2017. január hó 12. napján kelt 13.B.11/2016/18. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2017. július 4.

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó